तस्मिन्रथे स्थितं सूतं तप्तहेमविभूषितं । दृष्ट्वा पार्थो महाबाहुर्देवमेवान्वतर्कयत् ।
तथा तर्कयतस्तस्य फाल्गुनस्याथ मातलिः । सन्नतः प्रश्रितो भूत्वा वाक्यमर्ज्जुनमब्रवीत् ।
॥ मातलिरुवाच ॥ भो भोः शक्रात्मज श्रीमन् शक्रस्त्वां द्रष्टुमिच्छति । आरोहतु भवान् शीघ्रं रथमिन्द्रस्य सम्मतं ।
आह माममरश्रेष्ठः पिता तव शतक्रतुः । कुन्तीसुतमिह प्राप्तं पश्यन्तु त्रिदशालयाः । १०२५
एष शक्रः परिवृतो देवैर्ऋषिगणैस्तथा । गन्धर्व्वैरप्सरोभिश्च त्वां दिदृक्षुः प्रतीक्षते ।
अस्माल्लोकाद्देवलोकं पाकशासनशासनात् । आरोह त्वं मया सार्द्धं लब्धास्त्रः पुनरेष्यसि ।
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ मातले गच्छ शीघ्रं त्वमारोहस्व रथोत्तमं । राजसूयाश्वमेधानां शतैरपि सुदुर्लभं ।
पार्थिवैः सुमहाभागैर्यज्वभिर्भूरिदक्षिणैः । दैवतैर्व्वा समारोढुं दानवैर्व्वा रथोत्तमं ।
नातप्ततपसा शक्य एष दिव्यो महारथः । द्रष्टुं वाऽप्यथवा स्प्रष्टुमारोढुं कुत एव च । १०३०
त्वयि प्रतिष्ठिते साधो रथस्थे स्थिरवाजिनि । पश्चादहमथारोक्ष्ये सुकृती सत्पथं यथा ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तस्य तद्वचनं श्रुत्वा मातलिः शक्रसारथिः । आरुरोह रथं शीघ्रं हयान् येमे च रश्मिभिः ।
ततोऽर्ज्जुनो हृष्टमना गङ्गायामाप्लुतः शुचिः । जजाप जप्यं कौन्तेयो विधिवत् कुरुनन्दनः ।
ततः पितॄन् यथान्यायं तर्पयित्वा यथाविधि । मन्दरं शैलराजन्तमाप्रष्टुमुपचक्रमे ।
साधूनां पुण्यशीलानां मुनीनां पुण्यकर्म्मणां । त्वं सदा संश्रयः शैल स्वर्गमार्गाभिकाङ्क्षिणां । १०३५
त्वत्प्रसादात् सदा शैल ब्राह्मणाः क्षत्रिया विशः । स्वर्गं प्राप्ताश्चरन्तिस्म देवैः सह गतव्यथाः ।
अद्रिराज महाशैल मुनिसंश्रय तीर्थवन् । गच्छाम्यामन्त्रयित्वा त्वां सुखमस्म्युषितस्त्वयि ।
तव सानूनि कुञ्जाश्च नद्यः प्रस्रवणानि च । तीर्थानि च सुपुण्यानि मया दृष्टान्यनेकशः ।
फलानि च सुगन्धीनि भक्षितानि ततस्ततः । सुसुगन्धाश्च वार्य्योघास्त्वच्छरीरविनिःसृताः ।
अमृतास्वादनीया मे पीताः प्रस्रवणोदकाः । शिशुर्यथा पितुरङ्के सुसुखं वर्त्तते नग । १०४०
तथा तवाङ्के ललितं शैलराज मया प्रभो । अप्सरोगणसङ्कीर्णे ब्रह्मघोषानुनादिते ।
सुखमस्म्युषितः शैल तव सानुषु नित्यदा । एवमुक्त्वाऽर्ज्जुनः शैलमामन्त्र्य परवीरहा ।
आरुरोह रथं दिव्यं द्योतयन्निव भास्करः । स तेनादित्यरूपेण दिव्येनाद्भुतकर्म्मणा ।
ऊर्द्ध्वमाचक्रमे धीमान् प्रहृष्टः कुरुनन्दनः । सोऽदर्शनपथं यातो मर्त्यानां धर्म्मचारिणां ।
ददर्शाद्भुतरूपाणि विमानानि सहस्रशः । न तत्र सूर्य्यः सोमो वा द्योतते नच पावकः । १०४५
स्वयैव प्रभया तत्र द्योतन्ते पुण्यलब्धया । तारारूपाणि यानीह दृश्यन्ते द्युतिमन्ति वै ।
दीपवद्विप्रकृष्टत्वात्तनूनि सुमहान्त्यपि । तानि तत्र प्रभास्वन्ति रूपवन्ति च पाण्डवः ।
ददर्श खेषु धिष्ण्येषु दीप्तिमन्ति स्वयार्ऽचिषा । तत्र राजर्षयः सिद्धा वीराश्च निहता युधि ।
तपसा च जितं स्वर्गं संपेतुः शतसंघशः । गन्धर्व्वाणां सहस्राणि सूर्य्यज्वलिततेजसां ।
गुह्यकानामृषीणाञ्च तथैवाप्सरसां गणान् । लोकानात्मप्रभान् पश्यन् फाल्गुनो विस्मयान्वितः । १०५०
पप्रच्छ मातलिं प्रीत्या स चाप्येनमुवाच ह । एते सुकृतिनः पार्थ खेषु धिष्ण्येष्ववस्थिताः ।